

Bravo Sighet!

Scris de Horia Picu

Luni, 08 Septembrie 2014 08:06 - Ultima actualizare Luni, 08 Septembrie 2014 09:23



De data aceasta mă adresez direct ție, Sighet, orașul meu de suflet. Bravo pentru frumoasele zile ale festivalului! Mi-am zis că cel mai drept e să complimentez un întreg oraș pentru trei zile frumoase de care am avut parte la început de Răpciune. Au fost zile și nopți (mai ales nopți) frumoase pe la noi pe-aici...Un beneficiu nebănuit pe care l-a adus festivalul a fost descătușarea unor forme de manifestare artistică dintre cele mai diverse. S-a cântat, s-a dansat, s-a pictat, au fost discuții elevate despre istoria Sighetului și participarea maramureșenilor la primul dintre cele două mari războaie mondiale. Lumea a ascultat muzică, s-a bucurat de prezența trupelor dragi, a cântat cu cei de pe scenă, a dansat și s-a entuziasmat de fiecare dată. Imposibil să nu te bucuri de bucuria concetățenilor tăi! Părinți cu copii de 2-3 ani dansând împreună pe platoul din centrul orașului până dincolo de miezul nopții. Ce imagine frumoasă! Festivalul este un câștig pentru toți. În zilele acestea s-a vorbit despre Sighet poate mai mult decât în orice altă perioadă din an. E bine când lumea se bucură. E bine când lumea se alege cu ceva.

Un fapt petrecut într-o zi de festival trebuie să vi-l spun aici. Pe scenă cânta în plăcute armonii medievale formația „Huniadi Cantores” din Hunedoara. Puțini spectatori...Poate că recitalul trebuia programat mai târziu, după ce pofta de mici și bere (mai degrabă invers!) se va fi stins? Muzica plăcută a celor din Hunedoara a fost apreciată de pușinii sigheteni prezenți la o însoțită oră pe lângă scenă. Printre cei care apreciau cântarea oferită am observat un om într-un tricou roșu. Stătea singur, cu brațele sprijinindu-se de gardul despărțitor și asculta. Nimic altceva n-a putut să-i distragă atenția. Singur, lângă gard, atent la ce se cântă, bătând ritmul cu piciorul, cu mâna. Se vedea cât colo că-i place. După cum arăta, nu cred că are prea dese ocazii să asculte muzică medievală la electronicele sale de-acasă. Sigur acele „electronice” îi lipsesc. Cine știe dacă viața lipsită de obișnuitul cu care noi am fost răsfățați de soartă nu l-a privat dureros de nedrept de a ajunge, poate, un bun muzician?

Nu vom ști niciodată...Dar eu m-am bucurat că pentru câteva minute un om s-a întâlnit cu ceva de care nu s-a putut bucura până deunăzi. Pentru aceste momente de nesfârșită frumusețe,

Bravo Sighet!